

perboreorum Atlante collocet aurea illa poma, dotem Junonis) quod impossibile ratum; à Gaditanis ei templum, vel cum viveret, extructum. Numen enim, non hominem arbitrati sunt, ex modo navigationis, & nave. In Erytheam insulam (Plato dicit *Atlantidem*; Pherecydes, *Gades*) tranavit crater aureo, seu poculo, quod à Sole accepit (ut refert Pherecyd. de *Nuntijs Junonis*, lib. 10. & Natal. Comes, d. lib. 4. cap. 6. & 7. cap. 1.) cum ille quia fatigatum acris urebat, in eum telum misisset, & secundum formidaret. Gyrald. in *Hercul.* n. 7. ubi etiam subdit: *Pervenit gratà nave, usus pro velo, leonis pelle; pro malo, clava; pro rudentibus, loris pharetra; & arcu pro remo.* Alij, apud Scholiastem Heliodi, cogitant Herculem gigantem fuisse, peditemque profunda calasse Oceani.

Navis Herlis.

Fuit gigas.

Cygnus ab eo occiditur

Protheum vivit.

Caelum sustinuit, & Atlantem sefellit.

Imagines.

13 Ut pervenit in littus, ne voto pomorum potiretur; occurrit ei Cygnus, filius Martis, quem in singulari certamine pater tuebatur: & ne ab Hercule occideretur; pugnam fulmen à Jove de caelo demissum inter utrumque diremit. Apollo. d. Timarchides in *Hercul. laborib.* eum occidisse dicit. Ignorabat Hercules quo loco in insula esset Hesperidum hortus, quod quidem sciebat Protheus, quem apprehendere non valebat in figuras multifariam mutatum: at cum Nymphæ signarent dormientem, apprehendit, & à vinculis constricto, quæ cupiebat didicit. Arati interpres in *Phenomen.* n. 3. Alij asserunt per Oceanum ad Prometheum navigasse, quem in Caucasò solvit, & aquilam interemit, à quo edoctus est, ne ad mala aurea ipse accederet, sed Atlantem mitteret ad ea accipienda; ipse Atlantis tantisper vices subiret, dum rediret ab horto. Quod ubi factum, ne Atlas onus caeli iterum subire cogeretur, se tria mala ad Eurytheum allaturum recepit. Verum à Prometheo pramonitus Hercules, Atlantem hac arte sefellit. *Sustine*, inquit, donec peram capiti componam, ut facilius humeris onus incumbat. Ille poma deponens, caeli onus subivit. Hercules poma sumens valedixit Atlanti, ac ad Euristheum ea ipse detulit. Eustachius in 10. Homer. *Iliad.*

lum manu porrigentis; quem superioribus annis effusum audivi, ubi olim fuerat ipse Hercules Ara maxima ad forum Boarium. Ita exhibitur ab Hemelar. in *Aureis numismatib.* Tabul. 15. ubi ait: *Statua est Herculis imberbis, spolio leonis tecti, pomum & clavam tenentis.* Nostrum imaginem demonstrat ibid. Tabul. 20. cui titulus: *Hercules Gaditanus. Effigies dextrà clavam tenet, sinistra tria mala ex Hesperidum hortis lecta ostendit. Infra eum prora est navis & simulacrum fluminis, seu freti Gaditani. Significare videtur Herculem navigatione per fretum Gaditanum primum insituta, ad Hesperidum insulas pervasisse, & aurea illa decantata mala inde abstulisse.* Idem ibidem, Tabul. 49.

15 Cum hujusmodi Junonis dote & Geryonum ovibus, simulque cum cane Ortho, quia Gargitionem fratrem Cerberi in pugna Geryonum clavà interfecerat, Gades redijt; tuncque Soli cratera restituit. Exiit ibi Dijs duodecim aras; & sibi, tanquam consummata peregrinatione, triumphator duas columnas, quæ de ejus nomine Herculeæ dictæ sunt; & quibus mare mediterraneum obstruxit; ne cetaceum genus, aliæque Oceani immanissimæ belluæ in ipsum influerent. Alij contra Calpen & Abylen unum fuisse dicunt montem, quem Hercules pervium fecit, ut Oceanus descendens totam terram ablueret. Totum fabula; sed certum, duos præfatos montes à longè spectantibus geminas columnas videri. Strabo fusè disputat, aliique astruunt alia Herculis præclara gesta: at dicta sumpsimus ex Apollodoro, Natal. Comit. Gyrald. loc. cit. Hygino, lib. 2. n. 15. Palæfat *Fabul.* 32. Phornut. de *Natur. Deor.* n. 31. Fur. Fulgent. 2. *Mytholog.* à n. 6. & Albric. de *Imagin.* n. 22. ex quibus plura decerpit Charitar. à pag. 227. In finibus ergo Libyæ & Europæ posuit columnas Hercules, tanquam laborum metas, ut ferè cuncti assentiuntur: canit Dionysius, de *Situ orbis*, à v. 9.

Canis Ortho.

Herculeæ columnæ.

Gesta Herculis.

Dionys.

— Mibi dicite Musa,
Oceani Hesperijs à gentibus incipientes,
Ad fines ubi erectæ fortè columnæ
Herculeos (mirum) juxta suprema Gadira.

16 Cum tot egregia vidissent Gaditani, Herculem ut Heroem primò venerati sunt, fatagentes sub ejus protectione constitui: audientesque Athenis aras habere, gymnasium Thebis, sacraque ei fieri in tota Græcia (ut refert Pausan. cap. 14. 17. 53. & 290. atque in Bœotia insigne delubrum, Ex quo (subdit idem. cap. 300.) morborum remedia expetuntur) decreverunt

Templum ejus in Gadibus.

tutelare sibi Numen assumere, in cuius obsequium illi templum erexerunt augustissimum, donarijs illustre, famâ celebre, ad illud cunctarum nationum votâ peregrinatione. Nonnunquam illis invocatus affuit; sed præsentius & præstantius illius auxilium in expeditione meditata adversus ejus templum & cives. Theron Rex Hispaniæ citerioris (inquit Macrobius, 1. Saturnal. cap. 20.) cum ad expugnandum Herculis templum ageretur furore; instructo exercitu navium, Gaditani ex adverso venerunt, protracti navibus longis: commissoque prælio, adhuc æquo Marte consistente pugna; subitò in fugam versa sunt regia naves; simulque improvisò igne correpta conflagrarunt. Paucissimi, qui superfuertant hostium, capti, indicaverunt, apparuisse sibi leones, proris Gaditana classis superstantes; ac subitò suas naves, immisis radijs, quales in solis capite pinguntur, exustas. Eadem refert Gyrald. in *Hercul.* n. 16. qui addit, ibi esse fontem, cujus aqua crescit decrecente mari, & econtrâ. Tribuitur etiam ei inventio margaritarum, quia primus unionem pretiosissimam prodidit; & secum afferens, filia Regis Indorum dono dedit. Hæc cuncta & alia profectò commentitia, vel arte diaboli facta, ut his præstigijs crederentur Numina. Meminit fontis & templi Plin. 2. cap. 97. & Strab. lib. 3. n. ult. Ejus simulacra juxta affectum dedicantur, & expressionem Herculeæ virtutis erant ex ære, ferro, marmore & luto, de quo Plin. 34. 7. & 14-35. 12-36. cap. 5. Frequenter juxta eum statuebatur imago Hispaniæ, ut observat Hemelar. d. Tabul. 10. & 20. Imago foeminae, ramum olivæ dextrâ præferentis, ad cujus pedes cuniculus, pone duo jacula cum brevi scuto, seu parmula. *Arma & insignia* (inquit) Hispanorum propria, quæ indicant bellicosam gentem, expeditæ militiæ & levis armaturæ artibus, agilitate corporum instructam. Ibi Herculis fuisse Oraculum, & Annibalem consuluisse; asserit Sil. Italic. 3. de Bell. Punic. à v. 13. subdens:

Gaditano- rum Tutelaris singulari prodigio.

Imago Hispaniæ cum Herculis statua.

Oraculum Gaditanum

Sil. Ital.

Herculis ossa in templo Gaditano.

Ante diem bellicque vices novisse petebat.
Exinde clavigeri veneratus Numinis aras,
Captivis onerat donis.

Clavigeri (ait hic Dausq.) Herculis Gaditani. Non à civibus templum ibi erectum, dicit Mela 3. cap. 6. Ibi templum Herculis, conditoribus, religione, vetustate, opibus illustre. Tyrj condidere. Cur sanctum sit, ossa ejus ibi sita efficiunt. Annorum queis mæner numerus, ab Iliaca tempestate principia sunt. Opes tempus aluit. Alia de templo & Hispanis dicitur, 10. Mart. à n. 22.

Tem. I. Ephem.

17 Hæc etiam dies toto orbe famigerata ex Ægypti superstitionibus & solemnitatibus; quibus actu illorum imbutus ac seductus totus orbis: equidem celebrata sacra Jovi Ammoni, post ingressum Osiridis in Lunam, incipiente Ammonis statione. Kircher. in *Rota Chronic.* Depingit Lucan. 9. *Pharsal.* à v. 511.

Sacra Jovi Ammoni.

Ventum erat ad templum, Libycis quod generibus unum
Inculti Garamantes habent. Stat Cornifer illic Jupiter, ut memorant; sed non ut fulmina vibrans,
Aut similis nostro, sed tortis cornibus Ammon.
Non illic Libycæ posuerunt diria gentes Templâ, nec Eois splendent donaria gemmis; Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis Gentibus, atque; Indis unus sit Jupiter. Ammon,
Adhuc pauper Deus est, nullis violata per arum
Divitijs delubra tenens: morumque priorum Numen Romano templum defendit ab auro.
De quo iterum 21. Mart. à n. 12. Post ædes à Jarba Getulorum Rege, Jovi Ammoni erecta, centum aris conspicua, perpetuæque Vestæ ignis æmula; de quo Virgilius, 4. *Eneid.* v. 199.

Lucana

Virgil.

Templa Jovi centum latis immania regnis Centum aras posuit, vigilemque sacraverat ignem
Excubias Divum æternas, pecudumque; cruore
Pingue solum, & varijs florentia limina fertis.

18 Jupiter dictus Ammonius ab arena, quæ Græcè vocatur Ammos. Plin. 12. cap. 23. *Æthiopia* (ait) subiecta Africa, ammoniaci lachrymam stillat in arenis suis: inde etiam nomine Ammonis oraculo, juxta quod gignitur arbor. Festus Pompejus, lib. 8. n. 10. Ita cognominatus, quia in arena putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine Ammos appellatur; cui cornua affiguntur arietis, à genere pecoris inter quod inventus est. Bulenger. de *Oracul.* cap. 5. Gyrald. *Syntagm.* 2. n. 67. Natal. Comes, 2. *Mytholog.* cap. 1. & Freinshem. in *Curtium* 4. *Histor. Alexandr.* cap. 7. Adire Jovis Ammonis oraculum statuit. Iter expeditis quoque & paucis vix tolerabile, ingrediendum erat. Terra caeloque aquarum penuria est. Steriles arenae jacent; quas ubi vapor Solis accendit, fervido solo exurente vestigia, intolerabilis æstus existit: luctandumque est non tantum cum ardore & siccitate regionis; sed etiam cum tenacissimo sabulo, quod præaltum, & vestigio cedens, agrè moliantur pedes. Illuc

Situs templi Ammonis.

Illuc accessit Alexander Maganus.

Yy

adijt

adiit Alexander, quia Perseus & Hercules prius illud oraculum consuluerant; ex quibus ipse gloriabatur genus ducere. Arrian. lib. 3. cap. 1. Immo Dionysius per quem hoccine templum, in quo postea Deastri deridiculi oraculum; ut refert Hyginus.

19 Eo tempore quo Liber Africam oppugnauit (ait lib. 2. n. 21.) deuenit cum exercitu in eum locum, qui propter multitudinem pulueris, Ammodes est appellatus. Itaque cum in maximum periculum deuenisset, quod iter necessario facere videbatur; accessit eo, quod maxima aqua penuria erat; quo facto exercitus ad defectionem ingentem cogebatur venire. Cum quid ageret, cogitat; aries fortuito ad milites errans peruenit; quos cum vidisset, fugam sibi praesidium parauit. Milites autem qui eum fuerant conspicati, etsi pulvere & astu pressi vix progrediebantur; tamen ut praedam ex flamma peterent, arietem sequi ceperunt, usque ad eum locum qui Jovis Ammonis postea templo constituto, est appellatus. Quod cum peruenissent, arietem qui consecutus fuerant, nusquam inuenire potuerunt, sed quod magis hic fuerat optandum, aqua magnam copiam in eo loco nacti sunt: corporibusque recuperatis, Libero statim nunciaverunt, qui gavisus ad eos fines exercitum deduxit, & Jovis Ammonis templum cum cornibus arietinis simulacro facto constituit. De fonte apud AA. frequens sermo. Mela 1. de Situ orbis, cap. 8. In Cyrenaica provincia Ammonis Oraculum (inquit) fidei inclita, & fons quem Solis appellant; & rupes quaedam Austro sacra. Hac cum hominum mana attingitur, immodicus exurgit aer, arenasque quasi maria agens sicis fluctibus sevit. Fons media nocte fervet, sit luce frigidus. Ut Sol surgit, frigidior subinde: per meridiem maxime riget. Sumit deinde tepores iterum; & prima nocte calidus: atque ut illa procedit, ita calidior: rursus cum est media, perservet. Plura hic congerit Isaacius Vossius; sicut Dalecamp. in 2. cap. 103. Plinij, de eodem fonte loquentis: illum e terra exiliisse tecta pede arietis apparentis, sub cuius figura Jupiter; ait Munster. lib. 6. Cosmograph. cap. 15. Templo fons proximat (inquit Solin. cap. 30.) Soli sacer, qui humoris nexibus humum stringit, favillam etiam in cespitem solidat; in qua gleba non sine miraculo lucus videtur, undique secus agris arentibus. Unde Lucan. d. v. 525.

Quare templum ibi erectum.

A Dionysio simulacri forma.

Fons Solis tactu pedis arietis.

Lucus.

Ignorat frondes, solus nemus extulit Ammon: Silvarum fons causa luco, qui putria terra Alligat, & domitas unda connectit arenas.

20 Meminit etiam fontis, atque salutus Herodotus, lib. 4. n. 45. Pliniusque 37.

cap. 2. electrum ibi gigni juxta Phaethontis sepulchrum: quam ob causam delubrum ibi esse atque oraculum. Diximus hoccine Oraculum institutum ab una foeminarum, quae ex Aegypto advenierant, columbaeque vocabantur; die 24. a. n. 18. astruitque Caesar Bulenger. de Oracul. cap. 5. quapropter simulacrum Ammonis habebat alas nigras, (juxta Herodot. 2. n. 16.) albas seu niveas juxta Silium Italic. 3. de Bell. Punic. ut imago diceret, quibus Auctoribus extructum Delphicum & Ammonicum Oraculum. Ipse ibid. a. v. 682. succinit:

Phaethontis sepulchrum.

Imago Ammonis.

At qua Carpathium super aquor vecta per auras In Libyen niveis tranavit concolor alis. Hanc sedem primo Cythereja condidit ales, Hic ubi nunc aras, lucosque videtis opacos Ductore electo gregis (admirabile dictum!) Lanigeri capitis media inter cornua perstans, Marmaricis ales populis responsa canebat.

Sil. Italic.

21 Oraculum certissimum dicebatur Ammonis. Juvenal. Satyr. 6. v. 553. Credent a fronte relatum Ammonis: licet ille dixerit A fonte; non simulacro tribuens vaticinia, sed aquae Solis. Sil. Italic. 3. a. v. 8. accinit:

Oraculum in Solis fonte.

Prisca fides adytis longo servatur ab aeo, Qua sublime sedens Cythereis amulus antris, Inter anhelantes Garamantas corniger Ammon Fatidico pandit venientia sacula luco.

Idem.

Idem asserit Lucianus in Statium 3. Thebaid. v. 471. Unde Bulenger. quod supra, ait: Ammonia; Hebraum vocabulum esse voluit, quod significet Veracem, qua de causa Sacerdotes atque Aegypti iudices in pectore portabant laminam, qua scriptum Veritas. Praemisimus, die 21. n. 11. Plutarch. de Isid. & Osirid. subdit: Libycam linguam Ammon significat: Quis es tu? quasi ignoretur, quid sit Deus: de quo locuti sumus, die 20. n. 25. Boissard. de Divination. Ammonis Oraculum dicit Cham. etiam astruit Goropius Becan. in Originib. Antuerpian. lib. 4. quam sententiam amplexatus est Sherlog. 1. Antiq. Hebraic. disert. 4. sect. 14. n. 104. Cham sibi Jovis (ait) nomen sumpsit, cui templum fabricatum, & Jovis Ammonij data appellatio. Aegypti conditor fuit Mesraim: forsitan ille patri Cham divinos procuravit honores; & Numen haberi iussit. Id si contingit, facile est divinare a Cham Jovem Ammonium nuncupatum: certe ex Aegypto in Libyam & Africam delatum oraculum Jovis Ammonij scribit Herodotus lib. 2. a. n. 17.

Quid significat Ammon?

An sit Cham?

22 Cogitationem astruit Genebrardus, ex quo arbitror desumpsisse Sherlogum; qui in Chronolog. ann. 2670. in Externis Moysis saculo, inquit: Uri Deus parturiebat hac tem-

pe-

pestate Ecclesiam in Abraha familia, ita Sathanas suam Synagogam in gentibus. Nam circa hos dies monstrata videntur a duabus columbis, ex Aegypto provolantibus, duo oracula, Ammonis in Lybia, & Dodonaei in Graecia, qua proinde vetustissima omnium esse, scribit Herodotus. Unde & Ammonis vocabulum factum videtur ab Ham, sive Cham, Noe filio (idem asserit Hieronym. in Tradition. Hebr. Genes. 9.) & Dodonim nomen habetur Genes. 10. 7. Idque ut duobus Hebraicorum Oraculorum generibus responderent; quorum unum Urim & Thumim in Ephod erat mutum: perinde ac Ammonium alterum, aequè ac Dodoneum vocale, e viva vel Dei, vel Vatis voce. Quomodo haecine Duce populi Moyses, dum Cham in principio dispersionis in varia terrarum climata; difficile videtur. Verum dicimus, in Aegypto ipso regni exordio idololatriam, Chamo in Numen assumpto, coepisse; ac tempore Moyses per foeminas, quas vocarunt Columbas, in Graeciam & Lybiam coepisse extendi: quapropter Genebrardus ibidem in Sacris, ait: A Deo Moysi data lex adversus idololatriam, omnia tunc occupantem, & peccatum ubique regnans.

23 Urim & Thumim (lapillos pretiosos in pectorali Pontificis, in quibus vel literis coelitus formatis, vel nimio splendore responsa consulentibus reddebantur) esse talis conditionis, ut Urim oraculum vocale esset, & Thumim mutum (quorsum diceretur Oraculum?) in nullo alio legi, praeter Genebrardum; qui eadem regerit, an. 3638. Videtur dicta de Urim & Thumim, Tom. 8. Tautolog. 10. a. n. 34. Ar. Montan. in Appar. libell. Aaron Galatin. lib. 4. cap. 9. Villalpand. 2. in Ezech. p. 2. lib. 5. cap. 70. Salian. Ann. 2544. num. 549. Leonard. Mar. in Exod. 28. 15. num. 30. Bonfrer. ibid. quest. 5. & Serar. lib. 1. in Josue, cap. 9. quest. 28. Nos denuo agemus, 12. April. 4. & 17. Novembr. n. 1. Dicere ergo in vaticinia unum ex his lapillis esse vocalem, & alium articulare voces, quia ad illorum similitudinem voce respondebat oraculum Dodonaeum, & nutibus Ammonium; futillis profecto cogitatio & conjectura.

24 Ita respondere Ammonem, dixerunt Prisci, ex quibus decerpserunt Bulenger. Vossius, & Freinshem. d. Maluend. 11. de Anti-Christi. cap. 11. & Majol. Tom. 2. Colloq. 1. Strabo, lib. 17. num. 9. Ad Ammonem (ait) non dari responsa verbis, ut apud Delphos & Branchidas; sed nutibus & signis. Quomodo hujus oraculi nutus vel signa

Tom. 1. Ephemer.

na, ut possint exponi, quae vellet; non dicuntur. De nutibus Jovis Philij diximus, die 17. num. 19. sed poterant arte efformari artificiosis machinulis in idoli cavitate; ut oculi & caput moveri valerent, ut in techis videmus plurimum horologiorum. Antiquissimum Ammonis idolum (subdit Majolus, d.) pelle amictum hircina, & hircino capite. Hujus sacerdotes responsa petunt; idolum aurato navigio impositum circumvectabant, acinebantque carmen patrium. His delinitum ritibus, non voce, sed solo nutu signisque subobscuris, quae vellet, proferebant. Signa antistites ijs qui consultum accedebant, referebant, ac declarabant diaboli monitu & judicio. Sanè quae praedicta, omnino ex nutibus ad placitum consulentium exposita (ut contigit accedenti ad oraculum Alexandro Magno, & videbimus in Ammonis pompa, 27. Mart.) vel a daemone dictata.

Jupiter Philius.

Ammonis oraculum nutibus, non vocibus.

25 Strabo, quod dudum, totam fabulam texit. Fuit quoque (inquit) ultra Cyrenem in extremo sinu apud Garamantes Jovis Ammonis augustissimum & antiquissimum oraculum in vastis solitudinibus, & campis torridis siccitate, sterili & nudo solo: ad quod Sole exurente, astu flagrantissimo per immensas arenarum moles, vastaque planitiem, calore & siti infestam, vix iter cuiquam tolerabile fuit: siquidem ventus eas, sicut fluctus nunc huc, nunc illuc agitaret, & campos veluti maria infestare solet: nubes enim pulveris vebit, & tempestate vexat; post qua nemus frequenti silva oleaque & proceris arboribus, fontibusque passim manantibus amicum. In medijs arenis & situ arido haud plus quadraginta stadiorum, Oraculi septa clauderetur: ultra vero late deserta regio, vestigio humano inaccessa: circa vero Ammonis loca, incolunt passim. Ipse vero Ammon hircino capite & pelle amictus, multis ceremonijs colebatur. Hunc sacerdotes cum responsa petunt; aurato navigio vectare, & patrium carmen cantare, eoque propitiato petentibus responsa dare solebant: quae non verbis, sed nutu signisque subobscuris ab Ammone edebantur. Quod quidem ad tanta majestatis fastigium; ut illic post Cambyssem, Alexandrum Macedonem per ingentes astus penetrasse, miraculo fuerit Cur autem in navigio Ammon vectus, dicemus loc. cit. 27. Mart. n. 25

Situs regionis.

26 Non solum praecipui templi audiebatur oraculum; sed circum circa ab incolis alia celebrabantur: quare Dodon. Sicul. lib. 17. num. 589. Haud procul ab arcè (ait) alterum Ammonis sanum jacet, quod multae arbores procerae inumbrant: & fons proximus est, quem Solis, ab eo quod accidit, nunc-

In fonte aliud Ammonis oraculum.

Yy 2

cupant. Unde alij oracula tribuunt simulacro, alij fonti, ut diximus, num. 21. Si vaticinia procedebant è fonte, nutibus nequibant fieri. Quinam & quomodo è fonte nutus? Boissardus de *Divination.* nonnulla Ammonis oracula refert, tanquam voce

MARTIUS.

ISAGOGE MENSIS.

Aries.

Imago.

Qualitas, triplicitas & dominium.

Facies, Domus, Vna, Fines.

Influxus.

Configuratio horoscopi Arietis.

PRI MUS Mensis Hebræorum (sicut sub Romulo etiam Romanis) & initium anni sacri. *Exod.* 12. 2. Tertius apud Roman. & sub auxilio Minervæ, sicut ejus in Zodiaco Signum. *Macrob.* 1. *Saturnal.* cap. 12. & alij in superior. cit. Sol die 21. ingreditur *Arietem* (domum minus principalem *Martis*, cujus detrimentum in *Libra*) & est in *Piscibus*, quo exaltatio *Veneris*, & castus *Mercurij*. *Clav.* Pingitur Signum *Arietis* formâ, quasi jacentis vel quiescentis. *Galluc.* Orientale est Signum, initium vernantis anni, à cujus stella in cornu dextro mensuratur longi-

tudo Asterismorum cæterorum; sicut latitudo ab Ecliptica. *Copernic.* & *Clavius.* ex *Sacro-Bosc.* Signum est igneum, masculinum, diurnum & mobile. *Manil.* lib. 2. cap. 1. & 4. Dominus in die *Sol*, nocte *Jupiter*, *Saturnus* coadjuvat. De triplicitate primâ est. *Grannuyf.* Prima facies ejus est *Martis*, secunda *Solis*, tertia *Veneris*. Domicilium est *Martis*. *Clav.* Dicitur domus vitæ & nativitatis, & omnium rerum electionum, quia domus prima, horoscopus & angulus orientis, gaudiumque *Mercurij*. *Dariot.* cap. 13. *Albumaf.* & *Anglic.* cap. 10. Fines *Arietis*, seu ditiones Planetarum extenduntur, concessis sex partibus *Jovi*: octo *Veneri*, septem *Mercurio*, quinque *Marti*, quatuor denique *Saturno*. *Pontan.* de *Reb. cœlest.* lib. 5. cap. 1. In *Jovis* ditione modestia, probitas, rectitudoque: in amicitijs, civilique consuetudine integritas magna & mira. In *Veneris* finibus, hilaritas, splendor, munditia, elegantia, studium cultus atque nitoris. In termino *Mercurij*, ingenij bonitas, acumen & solertia; sed in delibendo, qui tunc nati, erunt ancipites, & in consilijs hinc inde dubij. In jurisdictione *Martis* instabilitas, inconstantia, petulantia, protervitas, stimulus ad malefaciendum, uti corruptio animorum. Partes *Saturni* invidiam, ac nocendi studia notant. Horoscopante *Ariete*, cœli medium tenet *Cancer*, occasum *Libra*, locum inum *Capricornus*. Quid ex hujusmodi figura, videris apud eundem, *ibid.* Quapropter editi in lucem, oriente *Ariete*, evadent *parthesij*, ore libero, consilio forti, mente elata, proposito inconstanti, fortunâ variâ, imperiosi, populo chari, *Reip.* studiosi, flagitiorum insectatores, benefici, sed propter *Martis* perniciosam vim, pro susceptis, exantlatisque laboribus & beneficijs collatis, ingratitude, sed nullam invenient gratiam. Si *Ariete* medio in cœlo collocato; honores assequuntur, aulas frequentabunt, cum fortunâ volubili & inconstante; etiamque vitæ tenor non unus, sed inæqualis propter Signi mobilitatem. Amittent parta, sed iterum colligentur amissa. *Iusti* & honesti cupidi propter situm æquinoctiale, ac potentibus ac magnatibus familiaritate conjuncti, propter summum cardinem & cœli culmen. Qui *Arietem* in occasu fortiti fuerint; lucrosi, maximè aquaticis rebus; sed in pericula frequenter incident: at *Jovis* benignitate quiescent à laboribus immisis à *Mayre*. In imo cœlo gravabit magis infelicitas: igitur modò cadent, modò surgent, eminebunt, deprimentur, & in miserijs non subsistent, maximè infirmitatibus filiorum. Hæccine & alia somnia, atque cogitationes sine intellectu invenies apud eundem *ibid.* *Manil.* lib. 4. cap. 1. à v. 124. & cap. 2. à v. 4. succinit:

Namque ubi se summis Aries extollit ab undis,
Et cervice prior flexis quoque cornibus ibit,

Non

Non contenta suo generabit pectora censu.
Et dabit in prædas animos, solvetque pudorem.
Et ruit & mutat non ullis sedibus idem;
Sed juvat ignotum semper transire per orbem.
Exursusque, novis rursus, spem semper habebit,
Naufragumque inter subitum, censusque beatos,
Crescendo cadet, & votis in damna feretur, &c.

Manil.

2. *Aries* fulget stellis 13. tert. magnit. 2. quart. 4. quint. 6. sext. 1. *Clav. Constellat.* 22. & *Galluc.* cap. 25. *Albumafar*, quem sequitur *Junctinus*, asserit detrimentum divitum ac magnatum, modò in Signo *Arietis* fuerit aliqua ex stellis comatis. Nobilium dejectionem, ignobilium exaltationem. Malum natis in hoc horoscopo spectandum, vel suscipiendum. In cœlum elatum *Arietem* fatentur *AA.* alibi citati, sed quis hic fuerit *Aries*, apud eisdem digladiatum. *Anselm.* de *Imag. mund.* lib. 1. cap. 26. sequitur *Mythologiam* *Macrobij*, 1. *Saturnal.* cap. 21, asserentis, *Arietem* totâ ætate dextro latere cubare, & tota hyeme sinistro: unde concordia inter *Arietem* & *Solem*: quia is ab æquinoctio verno super dextrum hemisphærium per sex menses gyrat, & per alios sex menses ab æquinoctio autumnali super sinistrum. Sequitur etiam fabula multorum astruentium fuisse *arietem* illum aureo vellere, qui *Phryxum* & *Hellen* trans mare ad *Colchos* vexit. *Phryxus* postquam pervenit ad *Oetam* Regem, *arietem* *Marti* immolavit, eique pellem auream etiam obtulit, quam *Oeta* custodijs septam vigilanter habebat, maximè cum accepisset ex oraculo, sibi tunc esse pereundum, cum advena illam surripuisset: quod quidem totum factum antequam in cœlo collocaretur. Progrediuntur ulterius *Prisci* fabulatores. Odio *novercæ* *Phryxus* & *Helles* filij *Athamantis* destinati fuisse ad aram *Cereris* jugulandi. Cum jam ligatis oculis colla securi subijcerent; mater *Nephele* apparens ab æthere, subductos filios transtulit in *Thebas*, & ut fugam securius possent capere, tradidit illis *arietem* formâ insignem, diviti vellere, qui per freta utrumque vehebat; quousque in pelagus, seu pontum lapsa *Helles*, suffocata fuit, unde nomen *Hellepontis*. Cum *Phryxo* tamen (quem humana voce monuit periculi *Barbarorum* in promontorio *Brixaba*) appulit *Colchos*: sicque (uti *Canit* *Ovid.* 3. *Fastor.* à v. 845.)

Littoribus tactis aries sit fidus, at hujus

Pervenit in *Colchas* aurea lana domus.

Ovid.

Anton. *Constant.* hic asserit, tum *arietem* sibi pellem auream detraxisse, ac dedisse *Phryxo* causâ memoriæ, eumque ad sidera pervenisse. *Manil.* 4. cap. 2. v. 13. & *Sophocl.* in *Athamant.* Aliter idem fingit *Pontanus*, lib. 2. *Uran.* *Phocam* scilicet perterrituisse *arietem*, cum feliciter pridem fratres vexisset: qui quidem pavidus à tergo *Hellen* excussit, quæ elapsa, estò mater è cœlo juvaret, absorpta est ab aquis; & *Phryxus* salvus pervenit in *Colchos*, ubi in luco *Martis* suspendit vellus: quod quidem totum jussu *Martis* (qui in *Ariete* habet regiam) expressum in Zodiaco.

Aurato diratum vellere *Colchos*,Quadrupedemque suum cœlo *Mars* intulit alto.

Pontan.

Apollonius, 2. *Argonaut.* v. 371. non auream dicit pellem *arietis*, sed auream factam à *Mercurio*; quia *Phryxus* sacravit patri *Jovi*, suspendens illum in luco ei sacro.

3. *Didymus* refert, minimè *Phryxum* & sororem addictos fuisse in victimam; sed ne adducerentur, monitos fuisse ab *ariete*, misso à *Jove*, qui illis aperuit *novercæ* insidias. Unde tergori illius insidentes per aëra verterunt solum: *ariesque* immolatus fuit *Marti*, illicò ut superstes *Phryxus* pervenit ad fluvium *Phasim* in terra *Colchorum*. Eadem *Nonn.* lib. 10. *Dionys.* à v. 98. Alij, *Inonem* nutricem *Bacchi* ab hoc impetrasse insaniam in privignos; qua furore agitati, hinc inde vagabantur; & ut in mentem venirent, à matre *Nephele* exhibitum *arietem*, vellere aureo decorum, qui in pelagus detulit, & quo *Pontum* tranarunt; sed raptâ à *Neptuno* *Helle*, fratrem salvum pervenisse in *Scythiam* (quâ labitur *Phasis*) *arietemque* evolasse in cœlum. *Cæsar* *German.* in *Arati Phanom.* n. 16. *Palæphat. fabul.* 31. *Hygin.* lib. 2. n. 21. & *Constant.* Vide etiam *Ovid.* 7. *Metam.* fab. 1. *Natal. Com.* hic & *Epist.* 17. à v. 138. & *Galluc.* *Sider.* 22. *Nigidius* affirmat *arietem* in cœlum assumptum, quia exercitui *Liberi* *Patris*, sitibundo per exusta *Libyæ*, apparuit, quem secutus usque in lucum, quò post templum *Jovis* *Ammonij*; & ostenso fonte, inventaque aquarum copiâ, ex oculis *aries* evanuit: quo factum, ut simulacrum *Jovis* ornaretur cornibus *arietinis*. Meminit *Constant.* & *Iidor.* lib. 3. cap. 71. Illustrat insigni eruditione

Jupiter Ammon.

Kir-